

ЕСЕННА НЕВОЛЯ

За новата учебна година бѣха ми ушили бѣли моряшки дрехи съ голѣма синя яка и съ хубави месингови копчета, които блестѣха на слънцето като чисто злато. Въ тази премѣна азъ се чувствувахъ наистина стѣсненъ, защото не можехъ спокойно да играя, но затова пъкъ гордостъта ми, че имамъ моряшки дрехи бѣше неописуема. Съ такива дрехи всѣки дванайсетъ-годишенъ мъжъ може да повѣрва, че е капитанъ на океански параходъ и, че стига да поиска, може спокойно да отплува за Африка.

Първото ми пжтуване, обаче, бѣше по сухо и, вмѣсто да отида въ Африка, слѣзохъ въ избата.

Мама бѣше излѣзла изъ града, баба се залисваше съ нѣщо изъ кухнята и азъ мислѣхъ, че е съвсемъ удобно да слѣза въ избата и да си взема поне две шепи отъ чернитѣ сливи, които бѣха приготвени за мармаладъ. Имаше едно неудобство: сливитѣ бѣха сложени въ една бѣчва, ала и на това намѣрихъ леснината. Взехъ трикракото столче отъ градината. Останалото бѣше лесно.

Влизайки въ избата, оставихъ вратата отворена, защото бѣхъ слушалъ, че крадцитѣ обикновено постѣпватъ така, за да имъ е по-леко да избѣгатъ, ако ги заловятъ.

Едно, две, три! Покачихъ се на столчето, наведохъ се надъ бурето — лошо! Не достигахъ съ два-три прѣста до плодоветѣ. Озърнахъ се въ тъмното и едва сподавихъ вика си: изъ мрака ме гледаха две голѣми искрящи очи и като че ли ми намигаха.

— Вампиръ! — помислихъ си и бѣхъ готовъ, въпрѣки моряшкото си достойнство, да изтърча по стълбитѣ. Ала вампирътъ съвсемъ спокойно измяука и се промъкна край мене.

— Проклетъ котаракъ! — изрѣмжахъ азъ недоволенъ и бѣхъ готовъ да го ритна, ала си спомнихъ, че вече доста се бавя въ избата и че може да ме подирятъ.

Намѣрихъ една тухла, сложихъ я на столчето и вече достигнахъ сливитѣ, когато нѣкой викна задъ гърба ми:

— Пипнахъ ли те, хайдутино нѣдни! Засрами се! И съ новитѣ дрехи!

Опитахъ се да се изправа, но столчето се заклати, обърна се и азъ съ главата надолу се провалихъ въ бѣчвата.